

lider kunde komme ind under dette Lovforslag i dets nuværende Form. Jeg er derimod desværre af den modsatte Anskuelse og tror, at Ministeren kun har ment Krigsinvalider. Hvis Lovforslaget altsaa kun omfatter disse sidste, vil jeg gerne henstille til Udvalget og den højtærede Minister, om det dog ikke var rigtigst at tage ogsaa de saakaldte Fredsinvalider med og forhøje deres nuværende Pension eller Invalideunderstøttelse i samme Forhold, som her er foreslaaet, altsaa med 25 pCt. Der er jo heldigvis ikke mange, der ere blevne Fredsinvalider — for at blive ved med at bruge dette Udtryk — men det hænder dog en Gang imellem, og de faa saa deres Understøttelse lige saavel som Krigsinvalider. Nu ved jeg vel, at over en saadan Ulykke, som det maa siges, det er for de vedkommende, hviler der ikke en saadan Glans, og man har ikke den Følelse for dem i Almindelighed, som Tilfældet er for Krigsinvaliderne, der have været ude paa Slagmarken, og der bliver maaske ikke taget saa godt imod dem, naar de vende hjem, undtagen i deres egen snævre Kreds, thi der kan man stole paa, at det vækker lige stor Sorg og Bekymring, naar Sønnen kommer hjem som Invalid, hvad enten det sker i Krigstid eller Fredstid. Men en Ting er sikker og vis, og det er, at de, som faa Men og Skade i Tjenesten, maa jo bære det alle deres Dage, og det er lige saa haardt for dem at være Krøbling f. Eks. ved at de have mistet en Arm eller et Ben eller er bleven Invalid paa anden Maade, som det er for dem, der have faaet det, medens der var Krig og Ufred i Landet. Jeg tror derfor ogsaa, at dersom vi vedtage Lovforslaget, uden at de komme med, vil det vække Bitterhed i deres Sind, og jeg synes med Rette. Jeg mener, at vi bør undgaa dette. De bo jo sporadisk over hele Landet, og de kunne jo ikke være mange i Tal, og jeg vil haabe, at de enten kunne blive dragne ind under Lovforslaget, som det foreligger, eller at der paa Lovforslagets senere Gang kan blive draget Omsorg for, at de kunne komme ind under Loven. Kun dette vil jeg føje til min øvrige Anbefaling af Lovforslaget.

Pinstrup: Ja, jeg kan bringe en Tak til den højtærede Minister for det foreliggende Lovforslag. Kun paa et enkelt Punkt vil jeg gerne gøre en Henstilling til den højtærede Minister og specielt til det Udvalg, som faar med denne Sag

at gøre, nemlig denne, om der ikke kunde være Mulighed for, at der tilstaaes en Understøttelse til Enkerne efter de Invalider, der først ere blevne gifte med vedkommende, efter at de ere blevne Invalider, altsaa efter Krigen. Det kan ikke ske i Henhold til Loven af 1876. Men naar den unge Pige har givet den unge Karl, som drog i Krig, sin Tro, og han saa kommer hjem som Krøbling eller mindre arbejdsdygtig, og hun dog bliver sit Løfte tro og gifter sig med ham, synes jeg, at denne Pige, der muligvis nu staar som Enke, har lige saa stor Krav paa Understøttelse, som hvis hun havde været gift med ham, før han gik i Krig. Man kan jo sige, at de Enker, der ikke kunne faa Understøttelse, kunne jo faa Alderdomsunderstøttelse. Men de fleste af disse Enker ere jo i en Alder af mellem 50 og 60 Aar, og de kunne ikke faa Alderdomsunderstøttelse, før de blive 60 Aar, og jeg ved, at der er mange saadanne Enker, der kæmpe en haard Kamp for Tilværelsen, naar den Understøttelse, de have nydt, bortfalder fuldstændig ved Mandens Død. Samfundet har en Gæld til de Mænd, der have ovovet deres Liv og Førlighed i Kamp for Fædrelandet, en Gæld, der ikke er fuldt betalt, og der kunde gøres noget godt i saa Henseende, naar de Enker, som de efterlade sig, faa nogen Hjælp. Thi det har tidt været en streng Kamp, de have gaaet igennem. Det har tidt været saadan, at den Svaghed, som Manden har paadraget sig i Krigen, har gjort sig stærkere og stærkere gældende, efterhaanden som han er bleven ældre. Det kan sikkert ikke siges, at der for disse Kvinders Vedkommende har været nogen som helst Beregning med i Spillet. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister og det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, om der ikke paa denne Lov kunde tilstaaes disse Enker en lille Understøttelse, det vilde dog være en stor Støtte paa deres Livsvej, der tidt har været trang og kummerlig nok for dem.

Martin Madsen: Jeg skal føje et Par Bemærkninger til det, jeg før sagde. Jeg vil først og fremmest fraraade at spænde Forventningerne paa alt for mange Punkter alt for højt, for det vilde være Synd at gøre det her ved første Behandling, hvis det senere gennem Forhandlingerne viste sig, at man ikke kom videre, og skønt jeg under Invaliderne alt, hvad de kunne faa, mener jeg dog, at de 25 pCt. er en saa betydelig Forøgelse i dette Øjeblik, at man